

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2021. március 17.*

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – Hatály – A 8. cikk (1) bekezdésének c) pontja – A »végrehajtható ítélet« fogalma – Harmadik állam bírósága által hozott, bűnösséget megállapító ítélet alapjául szolgáló bűncselekmény – Norvég Királyság – A kibocsátó állam által kétoldalú megállapodás alapján elismert és végrehajtott ítélet – A 4. cikk 7. pontjának b) alpontja – Az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának okai – A bűncselekmény extraterritoriális jellege”

A C-488/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a High Court (felsőbíróság, Írország) a Bírósághoz 2019. június 26-án érkezett, 2019. június 24-i határozatával terjesztett elő a

JR

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök (előadó), L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Minister for Justice and Equality képviseletében M. Browne, meghatalmazotti minőségben,
- JR képviseletében K. Kelly BL, M. Forde SC és T. Hughes solicitor,
- Írország képviseletében M. Browne, G. Hodge, A. Joyce és J. Quaney, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében M. Wilderspin, R. Troosters és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. szeptember 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) alkalmazhatóságára, illetve a 4. cikke 1. pontjának és 7. pontja b) alpontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a JR ellen annak érdekében kibocsátott európai elfogatóparancs Írországból történő végrehajtása keretében terjesztették elő, hogy JR Litvániában letöltse a norvég bíróság által kábítószer-kereskedelem miatt vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést. Ezt az ítéletet a Litván Köztársaság a Litván Köztársaság és a Norvég Királyság között 2011. április 5-én létrejött, a büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéletek elismeréséről és végrehajtásáról szóló megállapodás (a továbbiakban: 2011. április 5-i kétoldalú megállapodás) értelmében elismerte.

Jogi háttér

Az uniós jog

Az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás

- 3 A Norvég Királyság az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o.) részes állama.

A schengeni vívmányok végrehajtására, alkalmazására és fejlesztésére irányuló, 1999. május 18-i megállapodás

- 4 Az Európai Unió Tanácsa, valamint az Izlandi Köztársaság és a Norvég Királyság között, az utóbbiaknak a schengeni vívmányok végrehajtására, alkalmazására és fejlesztésére irányuló társulásáról szóló, 1999. május 18-i (HL 1999. L 176., 36. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 32. kötet, 4. o.) 2. cikkéből következik, hogy az Izlandi Köztársaság és a Norvég Királyság végrehajtja és alkalmazza a schengeni vívmányokat és az e megállapodásban felsorolt uniós jogi aktusokat.

Az Európai Unió tagállamai, valamint Izland és Norvégia közötti átadási eljárásról szóló megállapodás

- 5 Az Európai Unió, valamint az Izlandi Köztársaság és a Norvég Királyság között az Európai Unió tagállamai, valamint Izland és Norvégia közötti átadási eljárásról szóló megállapodás (HL 2006. L 292., 2. o.), amelyet a Tanács az Unió nevében az Európai Unió, valamint az Izlandi Köztársaság és a Norvég Királyság között létrejött, az Európai Unió tagállamai, valamint Izland és Norvégia közötti átadási eljárásról szóló megállapodás megkötéséről szóló, 2014. november 27-i 2014/835/EU tanácsi határozat (HL 2014. L 343., 1. o.) 1. cikkével jóváhagyott, 2019. november 1-jén lépett hatályba.
- 6 E megállapodás preambuluma többek között kimondja, hogy a szerződő felek kölcsönös bizalmukat fejezik ki jogrendszerük felépítése és működése iránt, valamint aziránt, hogy valamennyi szerződő fél képes tisztességes bírósági eljárás biztosítására.

A 2002/584 kerethatározat

7 A 2002/584 határozat (5)–(8) preambulumbekzdése a következéppen szól:

„(5) Az Uniónak abból a kitúzott céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.

(6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokkövéként« utalt.

(7) Mivel az 1957. december 13-i európai kiadási egyezményre épülő többoldalú kiadási rendszer felváltását a tagállamok egyoldalúan eljárva nem képesek kielégítően megvalósítani, és e cél – nagyságát és hatásait tekintve – az unió szintjén jobban megvalósítható, a Tanács [...] a szubsidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. [...]

(8) Az európai elfogatóparancs végrehajtásaként hozott határozatokat megfelelően ellenőrizni kell, ami azt jelenti, hogy annak a tagállamnak az igazságügyi hatósága határoz az átadásról, amelyben a keresett személyt elfogták [helyesen: hogy abban a tagállamban, amelyben a keresett személyt elfogták, igazságügyi hatóság határoz az átadásról].”

8 E kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a következéppen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

9 Az említett kerethatározatnak a hatályra vonatkozó 2. cikke kimondja:

„(1) Európai elfogatóparancs olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, illetve ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, ennek időtartama legalább négy hónap.

(2) E kerethatározat értelmében és a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül az európai elfogatóparancs alapján átadásra kerül sor az alábbi bűncselekmények esetében, ha ezeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a kibocsátó tagállamban a büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés:

[...]

– kábítószeres és pszichotróp anyagok tiltott kereskedelme,

[...]

(4) A (2) bekezdésben fel nem sorolt bűncselekmények esetében az átadás feltételül szabható, hogy azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó tagállam joga szerint – tényállási elemeiktől és minősítésüktől függetlenül – bűncselekménynek minősüljenek.”

10 Ugyanezen kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikke értelmében:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

1. ha a 2. cikk (4) bekezdésében említett esetek egyikében az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény a végrehajtó tagállam joga szerint nem bűncselekmény; [...]

[...]

5. ha a végrehajtó igazságügyi hatóság rendelkezésére álló információkból az derül ki, hogy a keresett személyt egy harmadik állam ugyanazon cselekmény miatt jogerősen elítélte, feltéve hogy elítélése esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélkező állam joga szerint az már nem hajtható végre;

[...]

7. ha az európai elfogatóparancs olyan bűncselekményre vonatkozik, amelyet:
a) a végrehajtó tagállam joga szerint egészben vagy részben a végrehajtó tagállam területén vagy a végrehajtó tagállam területeként kezelt helyen követtek el; vagy
b) a kibocsátó tagállam területén kívül követtek el, és a végrehajtó tagállam joga nem teszi lehetővé a büntetőeljárás lefolytatását ilyenfajta bűncselekményekre nézve, ha azokat a területén kívül követtek el.”

11 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikke szabályozza a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtását, ha az érintett személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson.

12 E kerethatározat 5. cikke lehetővé teszi, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását az e cikkben említett feltételek valamelyikéhez kössék.

13 Az említett kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs tartalma és formája” című 8. cikkének (1) bekezdése az alábbiakat írja elő:

„Az európai elfogatóparancs, a mellékletben szereplő formanyomtatványnak megfelelően az alábbi információkat tartalmazza:

[...]

- c) annak tanúsítása, hogy az 1. és 2. cikk szerinti végrehajtható ítélet, elfogatóparancs vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat áll rendelkezésre;
- d) a bűncselekmény jellege és jogi minősítése, különösen figyelemmel a 2. cikke;
- e) a bűncselekmény elkövetése körülményeinek ismertetése, ezen belül az időpont, a hely és a keresett személy bűncselekményben való részvételének módja;
- f) jogerős ítélet esetén a kiszabott büntetés, illetve a bűncselekményre a kibocsátó tagállam joga szerint előírt büntetési tétel;

[...]”

- 14 Ugyanezen kerethatározat 15. cikke a következőképpen szól:

„(1) Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.

(2) Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3–5. cikke, valamint a 8. cikke tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére.

(3) A kibocsátó igazságügyi hatóság bármilyen további hasznos információt bármikor megküldhet a végrehajtó igazságügyi hatóságnak.”

- 15 A kerethatározat „Más nemzetközi szerződésekhez való viszony” című 31. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) 2004. január 1-jétől – a tagállamok és harmadik államok viszonylatában történő alkalmazásuk sérelme nélkül – ez a kerethatározat lép a tagállamok közötti viszonylatban a kiadatás terén alkalmazandó alábbi egyezmények megfelelő rendelkezéseinek helyébe:

- a) az 1957. december 13-i európai kiadási egyezmény, ennek 1975. október 15-i kiegészítő jegyzőkönyve, 1978. március 17-i második kiegészítő jegyzőkönyve, valamint a terrorizmus visszaszorításáról szóló, 1977. január 27-i európai egyezménynek a kiadatással kapcsolatos rendelkezései;

[...]

(2) A tagállamok az e kerethatározat elfogadásakor hatályban lévő két- vagy többoldalú megállapodásokat vagy megegyezéseket továbbra is alkalmazhatják, amennyiben ezek lehetővé teszik e kerethatározat céljainak kiterjesztését vagy kibővítését, és hozzájárulnak az olyan személyek átadásával kapcsolatos eljárások további egyszerűsítéséhez és megkönnyítéséhez, akik ellen európai elfogatóparancsot adtak ki.

[...]”

A 2008/909/IB kerethatározat

- 16 A kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat (HL 2008. L 327., 27. o.) 3. cikkének (1) bekezdése szerint:

„E kerethatározat célja azon szabályok megállapítása, amelyek értelmében a tagállamok az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének elősegítése érdekében elismernek egy ítéletet és végrehajtják a büntetést.”

- 17 E kerethatározat 17. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A büntetés végrehajtását a végrehajtó állam joga szabályozza. Kizárólag a végrehajtó állam hatóságai jogosultak dönteni – a (2) és (3) bekezdésre is figyelemmel – a végrehajtási eljárásokról és az összes, ezekkel kapcsolatos intézkedés meghatározásáról, beleértve a korai [helyesen: előrehozott] vagy feltételes szabadságra bocsátás okait is.”

A 2008/947/IB kerethatározat

- 18 A kölcsönös elismerés elvének az ítéletekre és próbaidőt megállapító határozatokra való, a próbaidő alatti magatartási szabályok és alternatív szankciók felügyelete céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/947/IB tanácsi kerethatározat (HL 2008. L 337., 102. o.) (8) preambulumbekkezdése szerint:

„A felfüggesztett büntetések, próbára bocsátások, alternatív szankciók és a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos határozatok kölcsönös elismerésének és felügyeletének célja az, hogy megkönnyítse az elítéltek számára a társadalmi beilleszkedést, azáltal, hogy lehetővé teszi számukra a családi, nyelvi, kulturális és egyéb kapcsolatok megőrzését, valamint, hogy hozzájáruljon a próbaidő alatti magatartási szabályok és alternatív szankciók betartásának ellenőrzéséhez, a visszaeső bűnözés megakadályozása, és ezáltal az áldozatok és a lakosság védelmének kellő figyelembevételének érdekében.”

- 19 E kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„E kerethatározat célja az elítéltek társadalmi beilleszkedésének elősegítése, az áldozatok és a lakosság védelmének fokozása, valamint a megfelelő, próbaidő alatti magatartási szabályok és alternatív szankciók alkalmazásának megkönnyítése az olyan elkövetők esetében, akik nem az elítélés szerinti államban élnek. E célok elérése céljából ez a kerethatározat megállapítja azokat a szabályokat, amelyek szerint az érintett személlyel szembeni ítéletet hozó tagállamtól eltérő tagállam elismeri az ítéleteket és adott esetben próbaidőt megállapító határozatokat és felügyeli az ítélet alapján megállapított, próbaidő alatti magatartási szabályokat vagy az ezen ítéletben foglalt alternatív szankciókat, valamint – e kerethatározat eltérő rendelkezésének hiányában – meghoz minden egyéb, az adott ítélethez kapcsolódó határozatot.”

Az ír jog

Az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény

- 20 A kerethatározatot átültető European Arrest Warrant Act 2003 (az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény) alapjárásra alkalmazandó változata szerinti 5. cikkének szövege a következő:

„A jelen törvény alkalmazásában az európai elfogatóparancsban meghatározott bűncselekmény az ír jog szerinti bűncselekménynek felel meg, ha az európai elfogatóparancsban meghatározott bűncselekményt megvalósító cselekmény vagy mulasztás az ír jog szerint bűncselekménynek minősülne, ha azt Írországból az európai elfogatóparancs kibocsátásának napján követték volna el.”

- 21 E törvény 10. cikkének d) pontja a következőképpen rendelkezik:

„Ha a kibocsátó állam igazságügyi hatósága olyan személyre vonatkozó európai elfogatóparancsot bocsát ki,

[...]

d) akire szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést szabtak ki a kibocsátó államban olyan bűncselekmény miatt, amelyre az európai elfogatóparancs vonatkozik, e személyt a jelen törvény rendelkezéseire figyelemmel és azoknak megfelelően el kell fogni és át kell adni a kibocsátó államban.”

- 22 Az említett 2003. évi törvény 44. cikke kimondja:

„A jelen törvény alapján nem adható át egy személy, ha a rá vonatkozóan kibocsátott európai elfogatóparancsban meghatározott bűncselekményt bizonyítottan vagy állítólagosan nem a kibocsátó államban követték el, és a bűncselekményt megvalósító cselekmény vagy mulasztás az Írországon kívüli elkövetés miatt nem minősül bűncselekménynek az ír jog szerint.”

A kábítószerrel való visszaélésről szóló 1977. évi törvény

- 23 A Misuse of Drugs Act, 1977 (kábitószerrel való visszaélésről szóló 1977. évi ír törvény) 15. cikke (1) bekezdésének módosított változata szerint:

„Aki – akár jogszerűen, akár jogellenesen – ellenőrzött kábítószer birtokol abból a célból, hogy azt a jelen törvény 5. cikke szerinti rendeletek megsértésével másnak értékesítse vagy más módon átadja, bűncselekménynek követ el.”

Az alapjárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 24 JR litván állampolgár. 2014 januárjában jelentős mennyiségű kábítószer birtokában Norvégiában elfogták, amelyet Litvániából pénz ellenében szállított. Egy norvég bíróság, nevezetesen a Heggen og Frøland tingrett (Heggen és Frøland-i kerületi bíróság, Norvégia) a 2014. november 28-án hozott ítéletében a norvég büntető törvénykönyv alapján büntetendő, „különösen jelentős mennyiségű kábítószer jogellenes szállítása” bűncselekmény miatt négy év, hat hónap szabadságvesztésre ítélte. Ez az ítélet jogerőre emelkedett.
- 25 A 2015. június 18-i ítéletével a Jurbarko rajono apylinkės teismas (Jurbarkas régióbeli körzeti bíróság, Litvánia) a 2011. április 5-i kétoldalú megállapodás alapján elismerte a 2014. november 28-i norvég ítéletet annak érdekében, hogy a büntetést Litvániában lehessen végrehajtani.

- 26 2016. április 7-én a norvég hatóságok JR-t átadták a litván hatóságoknak.
- 27 2016 novemberében az illetékes hatóságok JR-t „szoros felügyelet” mellett feltételes szabadságra bocsátották. A feltételes szabadság feltételeinek megsértése miatt a Marijampolés apylinkés teismo Jurbarko rūmai (a marijampolei körzeti bíróság jurbarkasi tanácsa, Litvánia) 2018. február 5-én a büntetés egy év, hét hónap huszonnégy napos hátralévő részének letöltésére kötelezte az elítéltet.
- 28 JR megszökött, és Írországba utazott. 2018. május 24-én a litván hatóságok az átadása érdekében európai elfogatóparancsot bocsátottak ki.
- 29 2019 januárjában JR-t Írorszáiban letartóztatták, és az e tagállamban elkövetett, kábítószer birtoklásával kapcsolatos bűncselekmények miatt szabadságvesztés-büntetésre ítélték. A kérdést előterjesztő bíróság, azaz a High Court (felsőbbíróság, Írország) szerint e büntetés végrehajtása 2019. október 21-én fejeződik be.
- 30 Ezzel párhuzamosan lefolytatták az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárást. A kérdést előterjesztő bíróság előtt JR azzal az indokkal nem egyezik bele a litván hatóságoknak való átadásába, hogy egyrészt kizárólag a Norvég Királyság kérhette kiadatását, másrészt pedig, hogy a szóban forgó bűncselekmény extraterritoriális jellege miatt, vagyis hogy azt a kibocsátó államtól eltérő államban – a jelen esetben Litvániában – követték el, Írországnak meg kell tagadnia az elfogatóparancs végrehajtását.
- 31 A High Court (felsőbbíróság) úgy véli, hogy a jelen ügyben alkalmazni kell a 2002/584 kerethatározatot. A szóban forgó büntető ítéletet ugyan egy harmadik államban hozták, azt azonban valamely tagállamban elismerték és végrehajtották. E kerethatározat 1. cikke tehát lehetővé teszi ez utóbbi állam számára, hogy európai elfogatóparancsot bocsásson ki a büntetés hátralévő részének végrehajtása céljából.
- 32 Mindazonáltal e bíróság úgy véli, hogy a végrehajtás megtagadásának JR által hivatkozott okát illetően meg kell vizsgálnia a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 1. pontjában és 7. pontjának b) alpontjában előírt feltételeket.
- 33 Egyrészt e cikk 1. pontjának megfelelően, amennyiben a kibocsátó állam nem pontosította, hogy a szóban forgó bűncselekmény a 2002/584 kerethatározat 2. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartozik, bizonyítani kell a kettős büntethetőséget. Ennek alapján meg kell vizsgálni, hogy valamely személy, aki olyan mennyiségű kábítószerrel szállít, mint JR, az ír jogszabályok szerint bűncselekményt követ-e el. Másrészt e kerethatározat 4. cikke 7. pontjának b) alpontja értelmében elsősorban meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó, harmadik államban elkövetett bűncselekményt „extraterritoriális” jellegűnek kell-e minősíteni, másodsorban pedig – adott esetben – azt, hogy az ír törvény lehetővé teszi-e a területén kívül elkövetett ilyen bűncselekmények üldözését.
- 34 Ami konkrétan az extraterritoriális jelleggel illeti, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy releváns-e az a körülmény, hogy JR az európai elfogatóparancsot kibocsátó államban előkészületi cselekményeket valósított meg. Amennyiben ezeket a cselekményeket figyelembe kellene venni a 2002/584 kerethatározat alkalmazása szempontjából, a bűncselekmény nem lenne extraterritoriális jellegű, ennél fogva pedig a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának az e kerethatározat 4. cikke 7. pontjának b) alpontjában előírt oka nem lenne alkalmazható.

35 E körülmények között a High Court (felsőbíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) Alkalmazandó-e a 2002/584 kerethatározat olyan helyzetre, amelyben a keresett személy bűnösségét egy harmadik államban állapították meg, és vele szemben ott szabtak ki büntetést, de az ezen harmadik állam és a kibocsátó állam között fennálló kétoldalú szerződés alapján a harmadik államban hozott ítéletet elismerték a kibocsátó államban, és azt a kibocsátó állam jogszabályainak megfelelően hajtották végre?
- 2) Amennyiben igen, úgy olyan helyzetben, amelyben a végrehajtó tagállam a nemzeti jogi szabályozásában átültette az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 1. pontjában és 4. cikke 7. pontjának b) alpontjában meghatározott mérlegelhető okait, hogyan kell a végrehajtó igazságügyi hatóságnak döntenie egy olyan bűncselekményt illetően, amelyet állítólagosan harmadik államban követtek el, jöllehet az elkövetés körülményei a kibocsátó államban megvalósított előkészületi cselekményekre utalnak?”

A Bíróság előtti eljárás

- 36 A kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikke alapján a jelen ügy sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban történő elbírálását kérte. A Bíróság 2019. július 10-én az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően úgy határozott, hogy e kérelemnek nem kell helyt adni.
- 37 Másodlagosan a kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság eljárási szabályzata 105. cikkének (1) bekezdése szerinti gyorsított eljárás alkalmazását kérte. A Bíróság elnöke 2019. augusztus 12-i végzésével elutasította a kérelmet.
- 38 Ezt a határozatot az a megállapítás indokolta, hogy a kérdést előterjesztő bíróság kérelmeinek indokolása nem tette lehetővé a Bíróság számára annak meghatározását, hogy az ügy gyors elbírálást igényel-e; ezt e bírósággal közölték.
- 39 A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis a sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelmében, illetve a másodlagosan előterjesztett, gyorsított eljárás iránti kérelmében csupán annyit adott elő, hogy „a felvetett kérdésekre adandó válasz »[az alperes] jogi helyzetének megítélése szempontjából döntő jelentőségű«, és közelebbről kihat arra, hogy az alperest átadják-e Litvániának, vagy pedig szabadon bocsátják az Írországból letöltendő szabadságvesztés-büntetésének 2019. október 21. táján való leteltét követően.”
- 40 Mindazonáltal e bíróság egyáltalán nem jelölte meg azokat az indokokat, amelyek miatt úgy véli, hogy a Bíróság válaszai döntő jelentőségűek lehetnek JR esetleges szabadon bocsátása szempontjából, és hogy milyen körülmények között kerülhet sor ilyen szabadon bocsátásra. Ezenkívül az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem tűnik ki, hogy JR a szóban forgó európai elfogatóparancs alapján 2019. október 21-ét követően is ténylegesen fogva tartásban marad-e, vagy hogy például kevésbé kényszerítő intézkedések helyezhetők-e kilátásba, illetve ilyen intézkedéseket helyeztek-e kilátásba.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 41 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdését és 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátható a kibocsátó tagállam által hozott, valamely harmadik állam bírósága által kiszabott büntetés e tagállamban történő végrehajtását elrendelő bírósági határozat alapján, ha a szóban forgó ítéletet az ezen államok közötti kétoldalú megállapodás alapján a kibocsátó állam valamely bírósága határozatban elismerte.
- 42 Előljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében az európai elfogatóparancsnak a kerethatározat „1. és 2. cikk[e] szerinti végrehajtható ítélet, elfogatóparancs vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat” rendelkezésre állásával kapcsolatos információkat kell tartalmaznia.
- 43 E megfogalmazásból kitűnik, hogy az európai elfogatóparancsnak nemzeti bírósági határozatra kell támaszkodnia, ami maga után vonja azt, hogy az említett európai elfogatóparancs kibocsátásáról szóló határozattól elkülönült határozatról van szó (lásd ebben az értelemben: 2016. június 1-jei Bob-Dogi ítélet, C-241/15, EU:C:2016:385, 44–49. pont). Az ilyen határozatnak – akár ítéletről, akár más bírósági határozatról van szó – szükségszerűen valamely tagállam bíróságától vagy más igazságügyi hatóságától kell származnia (lásd ebben az értelemben: 2016. november 10-i Özçelik ítélet, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, 32. és 33. pont).
- 44 Ugyanis, amint azt a Bíróság kimondta, a kerethatározat csak a tagállamokra alkalmazandó, harmadik államokra azonban nem (2020. április 2-i Ruska Federacija ítélet, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, 42. pont).
- 45 A jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy 2014. november 28-án egy norvég bíróság a litván állampolgár JR-t négy év, hat hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélte, és ezt az ítéletet Litvániában a 2011. április 5-i kétoldalú megállapodás alapján 2015. június 18-án elfogadott litván bírósági határozattal elismerték és végrehajthatóvá nyilvánították. 2016 novemberében a litván hatóságok JR-t feltételes szabadságra bocsátották. Mindazonáltal, mivel e szabadságra bocsátás feltételeit nem tartotta be, a 2018. február 5-én hozott határozattal elrendelték a szabadságvesztés-büntetés hátralévő részének végrehajtását. Ez utóbbi határozat alapján bocsátották ki a szóban forgó európai elfogatóparancsot.
- 46 Amint az a jelen ítélet 43. és 44. pontjában megállapításra került, valamely harmadik állam bírósága által hozott ítélet önmagában nem képezheti az európai elfogatóparancs alapját.
- 47 Mindazonáltal a kibocsátó állam bíróságának az ilyen ítéletet elismerő és azt végrehajthatóvá nyilvánító aktusa, valamint az ezen állam igazságügyi hatóságai által az elismert ítélet végrehajtása érdekében elfogadott későbbi határozatok (a továbbiakban: elismerési és végrehajtási aktusok) eleget tehetnek a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdésében, 2. cikkének (1) bekezdésében és 8. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt követelményeknek.
- 48 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy az elismerési és végrehajtási aktusok az e rendelkezések értelmében vett bírósági határozatoknak minősülnek, amennyiben azokat valamely tagállam igazságügyi hatóságai szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából fogadták el (lásd analógia útján: 2021. január 13-i MM ítélet, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 53. és 57. pont).

- 49 Másodsorban, mivel ezen aktusok lehetővé teszik valamely ítéletnek ugyanezen tagállamban történő végrehajtását, az esettől függően „végrehajtható ítéletnek” vagy „végrehajtható határozatnak” kell minősülniük.
- 50 Harmadszor és utolsósorban, ugyanezen aktusok céljából és tárgyából, azaz a büntetés végrehajtásából az következik, hogy ezek az aktusok a 2002/584 kerethatározat 1. és 2. cikkének hatálya alá tartoznak, feltéve hogy a szóban forgó ítélet legalább négy hónap szabadságvesztést ír elő.
- 51 Meg kell jegyezni ugyanis, amint az a főtanácsnok indítványának 44. pontjából kitűnik, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. és 2. cikkének hatálya az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bírósági határozat célja és tárgya alapján határozható meg. E tekintetben e kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az ilyen elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett keresett személy átadása céljából bocsátják ki. Ezenkívül az említett kerethatározat 2. cikke (1) bekezdésének megfelelően a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása tekintetében az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltétele, hogy a büntetés időtartama legalább négy hónap legyen.
- 52 Ezzel szemben e rendelkezések nem követelik meg, hogy a végrehajtandó büntetést a kibocsátó tagállam vagy más tagállam bíróságai által hozott ítéletben szabják ki. Így nem tartalmazznak olyan elemet, amely alapján arra lehetne következtetni, hogy a 2002/584 kerethatározat nem alkalmazható abban az esetben, ha a szabadságvesztés-büntetést valamely harmadik állam bírósága szabta ki, és azt a kibocsátó tagállam valamely bírósága határozatban elismerte. Következésképpen a 2002/584 kerethatározat 1. és 2. cikkével nem ellentétes az európai elfogatóparancsnak a legalább négy hónap szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából, az elismerési és végrehajtási aktusok alapján történő kibocsátása.
- 53 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a uniós jog másodlagos szabályait az alapvető jogok tiszteletben tartásával kell értelmezni és alkalmazni, és e jogok szerves részét képezi az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. és 48. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogból eredő védelemhez való jog tiszteletben tartása (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 60. pont).
- 54 Amint azt a főtanácsnok az indítványának 49. pontjában megjegyezte, a 2002/584 kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy az biztosítsa az érintett személyek alapvető jogainak tiszteletben tartását, ugyanakkor ne sértse a tagállamok közötti igazságügyi együttműködés rendszerének hatékonyságát, amelynek az európai elfogatóparancs – az uniós jogalkotó által szabályozott formájában – az egyik alapvető elemét képezi (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 63. pont).
- 55 Következésképpen, amikor valamely tagállam igazságügyi hatóságai európai elfogatóparancsot bocsátanak ki annak érdekében, hogy e tagállamban biztosítsák a harmadik állam olyan bírósága által kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtását, amelynek a határozatát az említett tagállamban elismerték, biztosítaniuk kell az európai elfogatóparancs rendszeréhez kapcsolódó, az eljárásra és az alapvető jogokra vonatkozó követelmények tiszteletben tartását.
- 56 Ez a rendszere a keresett személyt megillető jogok kétszintű védelmét tartalmazza, mivel a nemzeti bírósági határozat elfogadása során első szinten biztosított bírósági védelemhez hozzájárul az a bírósági védelem, amelyet az európai elfogatóparancs kibocsátása során második szinten kell biztosítani, amely elfogatóparancs kibocsátására adott esetben az említett nemzeti bírósági határozat elfogadását követően rövid határidőn belül sor kerülhet (lásd ebben az értelemben: 2016. június 1-jei Bob-Dogi ítélet, C-241/15, EU:C:2016:385, 56. pont).
- 57 E védelem magában foglalja, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez kapcsolódó követelményeknek megfelelő határozatot hozzanak, legalább az említett védelem két szintjének egyikén (2019. december 12-i Openbaar Ministerie [Brüsszeli királyi ügyész] ítélet, C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, 30. pont).

- 58 Ahhoz, hogy e követelmények teljesüljenek abban az esetben, ha valamely tagállam igazságügyi hatóságai elismernek egy harmadik állam bírósága által hozott, szabadságvesztés-büntetést kiszabó ítéletet, és úgy döntenek, hogy ezen elismerést követően európai elfogatóparancsot bocsátanak ki, e tagállam jogának legalább a védelem két szintjének egyikén olyan bírósági felülvizsgálatot kell előírnia, amely lehetővé teszi annak ellenőrzését, hogy a harmadik államban hozott és ezt követően a kibocsátó államban elismert ítélethez vezető eljárás során az elítélt személy alapvető jogait, különösen pedig a Charta 47. és 48. cikkéből eredő kötelezettségeket tiszteletben tartották.
- 59 A jelen ítélet előző pontjában felsorolt kötelezettségek betartásával kapcsolatos kétség esetén a végrehajtó igazságügyi hatóság feladata, hogy a 2002/584 kerethatározat 15. cikke (2) bekezdésének megfelelően a kibocsátó tagállamhoz forduljon annak érdekében, hogy ez utóbbi megadja az ahhoz szükséges információkat, hogy az átadás kérdésében határozzon.
- 60 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy az alapeljárás egy olyan európai elfogatóparanccsal kapcsolatos, amelyet a Norvég Királyság valamely bírósága által hozott ítéletre vonatkozó elismerési és végrehajtási aktusok alapján bocsátottak ki; a Norvég Királyság olyan harmadik állam, amely az Unióval a gazdasági és kereskedelmi együttműködés kereteit meghaladó, kiváltságos kapcsolatokat tart fenn, hiszen az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes, részt vesz a közös európai menekültügyi rendszerben, végrehajtja és alkalmazza a schengeni vívmányokat, továbbá az Unióval az Európai Unió tagállamai, valamint Izland és Norvégia közötti átadási eljárásra vonatkozóan megállapodást kötött, amely 2019. november 1-jén hatályba lépett. E megállapodás keretében a szerződő felek kifejezték kölcsönös bizalmukat jogrendszereik szerkezetében és működésében, valamint abban, hogy képesek a tisztességes eljárás biztosítására.
- 61 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdését és 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátható a kibocsátó tagállamban hozott, valamely harmadik állam bírósága által kiszabott büntetés e tagállamban történő végrehajtását elrendelő bírósági határozat alapján, ha a szóban forgó ítéletet az ezen államok közötti kétoldalú megállapodás alapján a kibocsátó tagállam valamely bírósága határozatban elismerte. Mindazonáltal az európai elfogatóparancs kibocsátása egyrészt azon feltételtől függ, hogy a keresett személyt legalább négy hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélték, másrészt pedig, hogy a harmadik államban hozott és ezt követően a kibocsátó tagállamban elismert ítélethez vezető eljárás során az alapvető jogokat, különösen pedig a Charta 47. és 48. cikkéből eredő kötelezettségeket tiszteletben tartották.

A második kérdésről

- 62 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 7. pontjának b) alpontját úgy kell-e értelmezni, hogy egy olyan európai elfogatóparancs esetében, amelyet a kibocsátó tagállam olyan bírósági határozata alapján bocsátottak ki, amely lehetővé teszi a valamely harmadik állam bírósága által kiszabott büntetés e tagállamban történő végrehajtását abban az esetben, ha a szóban forgó bűncselekményt e harmadik állam területén követték el, azt a kérdést, hogy ez a bűncselekmény „a kibocsátó tagállam területén kívül” elkövetett cselekménynek minősül-e, azt a körülményt figyelembe véve kell megválaszolni, hogy bizonyos előkészületi cselekmények a kibocsátó tagállamban valósultak meg.
- 63 Mindenekelőtt pontosítani kell, hogy a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 1. pontjában meghatározott oka, amelyre a kérdést előterjesztő bíróság is hivatkozik, az alapügy körülményei között nem alkalmazható. A tényállásnak a kérdést előterjesztő bíróság általi ismertetését figyelembe véve ugyanis az alapügyben szóban forgó bűncselekmény a 2002/584 kerethatározat 2. cikke (2) bekezdésének ötödik francia bekezdésében említett bűncselekmények kategóriájába tartozik, nevezetesen a kábítószeres és pszichotróp anyagok tiltott kereskedelme alá. Ezenkívül úgy tűnik, hogy a JR által elkövetett cselekmények büntetési tételének

felső határa Litvániában és Norvégiában legalább három évig terjedő szabadságvesztés-büntetés. Következésképpen e rendelkezésnek megfelelően a keresett személy átadására a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül kerül sor.

- 64 Egyébiránt az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy Írország elfogadott egy, a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 7. pontja b) alpontjának a nemzeti jogba való átültetésére irányuló rendelkezést, nevezetesen az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény 44. cikkét. E 44. cikk lényegében úgy rendelkezik, hogy az átadást meg kell tagadni, ha egyrészt az európai elfogatóparancsban említett bűncselekményt megvalósító cselekményt nem a kibocsátó tagállamban követték el, másrészt pedig, ha az ilyen cselekmény az Írországon kívüli elkövetés miatt nem minősül bűncselekménynek az ír jog szerint.
- 65 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 7. pontjának b) alpontja akkor teszi lehetővé az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, ha két együttes feltétel teljesül, azaz egyfelől, ha az európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló bűncselekményt a kibocsátó tagállam területén kívül követték el, másfelől ha a végrehajtó tagállam joga nem teszi lehetővé a büntetőeljárás lefolytatását ilyenfajta bűncselekményekre nézve, amennyiben azokat a területén kívül követték el.
- 66 Az első – a kérdést előterjesztő bíróság kérdéseinek egyedüli tárgyát képező – feltételt illetően meg kell jegyezni, hogy a „kibocsátó tagállam területén kívül elkövetett bűncselekmény” fogalma nem tartalmaz sem a kibocsátó tagállam, sem pedig a végrehajtó tagállam jogára való utalást. Következésképpen az nem függ az egyes tagállamok igazságügyi hatóságainak a nemzeti joguk szerinti értékelésétől. Az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből ugyanis az következik, hogy mivel a 2002/584 rendelet 4. cikke 7. pontjának b) pontja nem tartalmaz utalást a tagállamok jogára e fogalmat illetően, azt az Unió egész területén önállóan és egységesen kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2010. november 16-i Mantello ítélet, C-261/09, EU:C:2010:683, 38. pont).
- 67 Ennek keretében figyelembe kell venni a rendelkezés összefüggéseit és a szóban forgó szabályozás célját (lásd ebben az értelemben: 2016. május 24-i Dworzecki ítélet, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 28. pont).
- 68 Először is, ami az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 7. pontjának b) alpontjában előírt okának célját illeti, e rendelkezés célja annak biztosítása, hogy a végrehajtó állam igazságügyi hatósága ne legyen köteles teljesíteni az olyan büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, amelyet az e tagállam által elismertnél szélesebb körű büntető joghatóság alapján üldözendő bűncselekmény miatt szabtak ki.
- 69 Meg kell állapítani, hogy ez a cél nem sérül, ha – az alapügyhöz hasonlóan – a kibocsátó tagállam igazságügyi hatósága európai elfogatóparancsot bocsát ki e tagállam valamely bíróságának olyan határozata alapján, amely elismer és végrehajthatóvá nyilvánít egy másik állam bírósága által hozott ítéletet, amennyiben ez utóbbi állam a saját területi joghatósága alapján a keresett személyt szabadságvesztés-büntetésre ítélte.
- 70 Másodsor, ami a 2002/584 kerethatározat célját illeti, emlékeztetni kell arra, hogy – amint az különösen az 1. cikke (1) és (2) bekezdéséből, valamint az (5) és (7) preambulumbekzdéséből kitűnik – e kerethatározatnak az a célja, hogy a kiadatásról szóló, 1957. december 13-i európai egyezményen alapuló, többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntető ítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén nyugvó átadásának rendszerével váltsa fel (2016. június 1-jei Bob-Dogi ítélet, C-241/15, EU:C:2016:385, 31. pont).
- 71 A kerethatározat célja ily módon az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadásának új, egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon

célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2016. június 1-jei Bob-Dogi ítélet, C-241/15, EU:C:2016:385, 32. pont).

- 72 Amint az az EUSZ 3. cikk (2) bekezdéséből kitűnik, ezen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belül biztosított a személyek szabad mozgása, a külső határok ellenőrzésére, valamint a bűnmegelőzésre és bűnüldözésre vonatkozó megfelelő intézkedések mellett. Ebben az összefüggésben a 2002/584 kerethatározat többek között annak veszélyét kívánja elkerülni, hogy a bűncselekményt elkövető személyek büntetlenül maradjanak (lásd ebben az értelemben: 2017. június 29-i Popławski ítélet, C-579/15, EU:C:2017:503, 23. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft [Fogvatartási körülmények Magyarországon] ítélet, C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 86. pont).
- 73 E célok megvalósítását veszélyeztetné, ha a végrehajtó állam megtagadhatná a keresett személy átadását abban az esetben, ha a kibocsátó tagállam bíróságai elismerték és végrehajthatóvá nyilvánították egy másik állam bírósága által hozott azon ítéletet, amelyben e személyt ez utóbbi állam területén elkövetett bűncselekmény miatt szabadságvesztés-büntetésre ítélték. Az ilyen megtagadás ugyanis nemcsak késleltethetné a büntetés végrehajtását, hanem azzal a veszéllyel is járna, hogy a keresett személy elkerüli a büntetést.
- 74 Ezenkívül a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 7. pontja b) alpontjának olyan értelmezése, amely lehetővé tenné az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását a jelen ítélet előző pontjában említett helyzetben, azzal a kockázattal járna, hogy gátolja az igazságügyi együttműködés azon eszközeinek működését, amelyek célja – a 2008/909 kerethatározathoz hasonlóan – az elítéltek társadalmi beilleszkedésének elősegítése.
- 75 A 2008/909 kerethatározat 3. cikkének (1) bekezdése szerint e kerethatározat célja azon szabályok megállapítása, amelyek értelmében a tagállamok az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének elősegítése érdekében elismernek egy másik tagállam bírósága által hozott ítéletet és végrehajtják a büntetést. Közelebbről a 17. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a büntetés végrehajtása magában foglalja az elítélt feltételes szabadságra bocsátásáról rendelkező határozatok meghozatalát is.
- 76 Így, ha elfogadnánk a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 7. pontja b) alpontjának a jelen ítélet 73. és 74. pontjában kifejtett értelmezését, az elítélt feltételes szabadságra bocsátása lehetővé tehetné számára, hogy kivonja magát a büntetés hátralévő részének végrehajtása alól az ítéletet elismerő és a büntetést végrehajtó államban, azáltal hogy egy olyan másik tagállamba távozik, amely a nemzeti jogába átültette a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának e rendelkezésben előírt okát. A büntetlenség ebből eredő kockázata visszatarthatja a tagállamokat attól, hogy az ítéletek elismerését kérjék, és arra ösztönözheti az elismert ítéletet végrehajtó állam illetékes hatóságait, hogy korlátozzák a feltételes szabadságra bocsátás alkalmazását.
- 77 Ugyanezek a megfontolások vonatkoznak *mutatis mutandis* a 2008/947 kerethatározatra is, amely meghatározza azokat a szabályokat, amelyek szerint az érintett személlyel szembeni ítéletet hozó tagállamtól eltérő tagállam elismeri az ítéleteket és adott esetben a próbaidőt megállapító határozatokat, továbbá felügyeli az ítélet alapján megállapított, próbaidő alatti magatartási szabályokat vagy az ezen ítéletben foglalt alternatív szankciókat, amennyiben az ezen kerethatározat (8) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (1) bekezdése szerint e kerethatározat célja a visszaeső bűnözés megakadályozása, az áldozatok és általánosságban a társadalom védelme, valamint az elítéltek társadalmi beilleszkedésének elősegítése.
- 78 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy azt a kérdést, hogy a valamely harmadik államban hozott és az európai elfogatóparancsot büntetés végrehajtása céljából kibocsátó tagállam bíróságai által elismert büntető ítélet alapjául szolgáló bűncselekmény „a kibocsátó tagállam területén

kívül” elkövetettnek minősül-e, a harmadik állam, a jelen esetben a Norvég Királyság – e bűncselekmény üldözését lehetővé tévő – büntető joghatóságát, nem pedig a kibocsátó tagállam büntető joghatóságát figyelembe véve kell eldönteni.

- 79 Ami a kérdést előterjesztő bíróság azon körülmény figyelembevételére vonatkozó kérdését illeti, hogy a kibocsátó tagállam területén előkészületi cselekményeket valósítottak meg, elegendő megjegyezni, hogy a jelen ítélet 78. pontjából az következik, hogy e körülmény nem releváns, mivel e tagállam nem maga folytatta le a büntetőeljárást, hanem elismerte egy másik állam bírósága által a területi büntető joghatósága alapján hozott ítéletet.
- 80 Következésképpen a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 7. pontjának b) alpontját úgy kell értelmezni, hogy egy olyan európai elfogatóparancs esetében, amelyet a kibocsátó tagállam olyan bírósági határozata alapján bocsátottak ki, amely lehetővé teszi a valamely harmadik állam bírósága által kiszabott büntetés e tagállamban történő végrehajtását abban az esetben, ha a szóban forgó bűncselekményt e harmadik állam területén követték el, azt a kérdést, hogy ez a bűncselekmény „a kibocsátó tagállam területén kívül” elkövetett cselekménynek minősül-e, a harmadik állam, a jelen esetben a Norvég Királyság – e bűncselekmény üldözését lehetővé tévő – büntető joghatóságát, nem pedig a kibocsátó tagállam büntető joghatóságát figyelembe véve kell eldönteni.

A költségekről

- 81 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdését és 8. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátható a kibocsátó tagállamban hozott, valamely harmadik állam bírósága által kiszabott büntetés e tagállamban történő végrehajtását elrendelő bírósági határozat alapján, ha a szóban forgó ítéletet az ezen államok közötti kétoldalú megállapodás alapján a kibocsátó tagállam valamely bírósága határozatban elismerte. Mindazonáltal az európai elfogatóparancs kibocsátása egyrészt azon feltételtől függ, hogy a keresett személyt legalább négy hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélték, másrészt pedig, hogy a harmadik államban hozott és ezt követően a kibocsátó tagállamban elismert ítélethez vezető eljárás során az alapvető jogokat, különösen pedig az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. és 48. cikkéből eredő kötelezettségeket tiszteletben tartották.
- 2) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 4. cikke 7. pontjának b) alpontját úgy kell értelmezni, hogy egy olyan európai elfogatóparancs esetében, amelyet a kibocsátó tagállam olyan bírósági határozata alapján bocsátottak ki, amely lehetővé teszi a valamely harmadik állam bírósága által kiszabott büntetés e tagállamban történő végrehajtását abban az esetben, ha a szóban forgó bűncselekményt e harmadik állam területén követték el, azt a kérdést, hogy ez a bűncselekmény „a kibocsátó tagállam területén kívül” elkövetett cselekménynek minősül-e, a harmadik állam, a jelen esetben a Norvég Királyság – e bűncselekmény üldözését lehetővé tévő – büntető joghatóságát, nem pedig a kibocsátó tagállam büntető joghatóságát figyelembe véve kell eldönteni.

Alíráások